
JOHANNESBRIEF

IN DIT NUMMER O.A

Afscheid Alke Liebich	1
Column Roland Loos.	8
Interview Jos Rot	9
Recensie De Wartburg.	11

KERKDIENTEN

2 februari - Bernadette van Dijk
9 februari - Henk Dikker Hupkes
16 februari - Ruimteviering
23 februari - Fride Bonda
2 maart - Arend van Baarsen

TER OVERWEGING

AFSCHEID

En toen was bijna iedereen weg – op 12 januari rond 14.00 uur. De tafels en stoelen werden weer goed gezet. Iedereen was druk met opruimen, en ik kon goed zien wie allemaal druk geweest was om mij zo'n prachtig afscheid te bezorgen. Alleen ik had geen taak meer. Ook niet om dit gebeuren nog te evalueren; te kijken hoe het liep. Wat een verrassing was en wat voor verbetering vatbaar. Dat proces in de Johanneskerk, mij zó vertrouwd, gaat door zonder mij. Dus ik zwaaide naar de rest en riep: Dag. En: Bedankt. En dat was het. Zo vreemd. Blij, opgetild en onbestemd zat ik thuis. Zo eindigde voor mij het prachtige, verrassende, veelkleurige, hartelijke en lichtvoetige afscheid van de Johanneskerk. Voor een terugblik kunt u mijn oude jaarverslagen raadplegen; ik kan daar eigenlijk geen highlights uithalen zonder andere tekort te doen. Dat doe ik dan maar niet. Er zijn wel ontwikkelingen die mij positief hebben verrast: dat de lifestream van de diensten met inzet van velen toch continu lukt – ik had het niet verwacht. De techneuten werken heel doelmatig samen. Petje af! Daar ging natuurlijk chronologisch ook de inspanning van de renovatie aan vooraf – de benedenverdieping. Weet u het nog? Net voor corona was het klaar. Menigeeen was dagelijks erbij. Ik ben het bijna vergeten!

Ook heb ik het idee dat de communicatie stukken beter loopt – maar dat kan ik ook mis hebben. Ik zat er natuurlijk middenin – meer aan de rand kan dat heel anders voelen.

Oei, nu begin ik toch aan een opsomming. Ik stop er al weer mee. Ik schreef al eerder dat beweging mij belangrijk lijkt. Verandering, als een moeten verstaan, vind ik ongelukkig – dan lijkt het of het nu niet goed zou zijn. Maar dat is het wel – als het beweegt. Als er wind mag waaien, als er luisterruimte is.

Ik heb niet alles kunnen doen dat ik wilde doen. Een collega zei ooit: gelukkig maar; stel je voor dat je niks meer zou willen. Dat vond ik bevrijdend. De harde datum van afscheid heeft me beperkt – ik heb sommigen niet meer gezien om persoonlijk te spreken. Wie dat graag wilde heeft mij hierom gevraagd. Dat is helemaal goed gekomen. Toch voelt het onaf – maar dat is het nou een keer. De Johanneskerk gaat verder zonder mij – zij gaat. Jullie gaan.

‘A dieu. Wees gezegend, waar jij ook heengaat (zo is mij toegezongen)

Alke Liebich

DIACONIE

COLLECTEDOEL FEBRUARI:

HOUSE OF JOY

In februari is de diaconale collecte bestemd voor ‘House of Joy’, een soort buurthuis voor bewoners van het AZC aan de B.W. laan in Amersfoort.

Het ‘House of Joy’ is een initiatief van plaatselijke kerken en van de Stichting Gave. Deze stichting richt zich op het omzien naar vluchtelingen. Er zijn meerdere ‘huizen’ in Nederland, altijd vlakbij een AZC. Bijvoorbeeld in Ter Apel, Assen, Katwijk, en dus ook in Amersfoort dichtbij het AZC. Een ‘House of Joy’ bestaat en werkt altijd in goed overleg met het COA.

Er worden overdag activiteiten voor vluchtelingen georganiseerd, zoals het geven van taallessen, het meedoen aan sport en spel, of het opzetten van tienerclubs. Je kunt er ook gewoon binnenlopen voor een praatje en een kop thee. Vanwege de steeds wisselende populatie in het AZC kan het aanbod van activiteiten wisselen. Maar altijd wordt ook gewerkt aan ontmoetingen tussen vluchtelingen en Nederlanders.

Het team en de vrijwilligers vinden zelf hun inspiratie in het christelijk geloof, maar alle bezoekers zijn van harte welkom – ongeacht hun religie of geloofsovertuiging.

Via een ‘House of Joy’ kun je als vluchteling ook juridische hulp zoeken en krijgen.

In februari vragen we met de diaconale collecte uw aandacht voor het bieden van deze dagactiviteiten voor bewoners van het AZC.

U kunt uw bijdrage overmaken op rekeningnummer NL11 INGB 0000 1314 51 van Diaconie DoReJo gemeente o.v.v. House of Joy.

VAN DE DIACONIE

De hazelnootstruik in de tuin van Geerda en Rudolf Meijer leverde dit jaar een bijzonder grote oogst op. Reden om een korte actie ten bate van de Voedselbank te houden. De hazelnoten werden in emmertjes verkocht, en dat leverde maar liefst 101 euro op. De Voedselbank liet weten dankbaar te zijn met dit leuke initiatief!

We zijn heel blij dat Roland Loos zich beschikbaar heeft gesteld als nieuwe penningmeester!

Zijn telefoonnummer en mailadres: 06 2328 2936, rolandloos57@gmail.com.

De opbrengst van de diaconale collecte in november was bestemd voor Kwintes, met als specifiek doel de opvang na huiselijk geweld. Het bedrag van 864,80 euro werd half december naar de instelling overgemaakt.

In december werd gecollecteerd voor Villa Vrede in Utrecht, het inloophuis en activiteitencentrum voor mensen zonder papieren. Er werd in deze feestelijke maand 2.231,67 euro gegeven, en ook dat bedrag leverde een dankbare reactie per mail op. Het team van Villa Vrede schrijft: ‘Jullie zijn overigens van harte welkom eens met een

groepje langs te komen om het werk in de praktijk te zien. Laat maar weten als jullie dat leuk lijkt.'

In juli 2024 collecteerden we voor 'Warmis' in Bolivia. Via Suzanne Kruijt kregen we een reactie, die elders in de Johannesbrief staat. Pas onlangs was er meer nieuws over de actie 'Vakantiegeld Delen 2024'. Dat heeft een goede reden: er waren zoveel donaties binnengekomen dat er voldoende geld was om in de kerstvakantie een uitje te organiseren voor de kinderen die in het AZC verblijven. Binnenkort ontvangt de diaconie de gehele afrekening van de actie en kunnen we meer laten weten.

BERICHT UIT BOLIVIA

Beste leden van de Johannes gemeenschap,
Wij sturen jullie onze hartelijke groeten en onze oprechte dank voor de steun die jullie ons gegeven hebben.

Bolivia maakt op dit moment een ernstige economische crisis door, die de gezinnen die geen vast inkomen hebben het hardste treft. Dankzij jullie bijdrage konden wij een grote oven kopen om verschillende soorten brood, gebak en gerechten te bereiden.

We schaften ook een apparaat om donuts te maken, en we kochten basisvoedingsmiddelen en medicijnen voor de door ons begeleide vrouwen die het ergst in nood zaten.

We zijn in september begonnen met kleine cursussen voor het maken van het deeg en we daarna begonnen brood te maken om te verkopen.

Één van onze eerste grote verkopen die we hadden was voor het feest van Allerheiligen (Todos Santos) in november. In Bolivia maken we in deze perioden altaren voor onze overleden familieleden, waarop we allerlei soorten lekkers plaatsen, maar vooral brood gevormd als kleurige kinderen (Tantawawas) en cake, koekjes en ander gebak. Verschillende families plaatsten bij ons een bestelling dit jaar en de oven maakte overuren.

Daarna ontvingen we ook andere bestellingen zoals taarten en koekjes met specifieke thema's voor verjaardagen en andere feesten.

Al deze activiteiten hebben kunnen voorkomen dat onze vrouwen wegzakten in depressie en economische problemen. De oven en het gezamenlijke werk hebben

een inkomen gecreëerd dat helpt om de situatie waarin we ons bevinden te verlichten. Het is een grote motivatie om door te gaan met deze activiteiten om inkomsten te genereren en tegelijkertijd elkaar te blijven begeleiden en steunen in al onze processen.

Op dit moment maken we kerstgebak: Panettones, koekjes, kransen en chocolaatjes die zeer goed worden afgenomen door onze klanten.

We danken u nogmaals voor uw hulp en steun, zonder welke we niet uit de situatie hadden kunnen komen waarin we ons bevonden. We

sturen jullie enkele foto's van ons werk van de afgelopen maanden.

We nemen afscheid van jullie allemaal met een dikke knuffel en veel dank van alle vrouwen en hun families, en we wensen jullie fijne feestdagen.

Met vriendelijke groet

Warmis die werken en strijden.

LEGAAT DICK TOMMEL

Na het overlijden van Dick Tommel ontving de diaconie een legaat met als bestemming: 'opvang van daklozen, vluchtelingen, en ontheemden'. De diaconie koos voor structurele hulp door een deel van het legaat te schenken aan het Amsterdams Solidariteits Komitee Vluchtelingen, en een ander deel aan de Stichting Landelijk Ongedocumenteerden Steunpunt in Rotterdam. Met beide stichtingen heeft Dick tijdens zijn leven contacten gehad. Van ASKV ontvingen we bijgaande column.

EEN MENS EN GEEN NUMMER

Wanneer ik over mijn laptop heen kijk, zie ik hem al. Dikke winterjas, strak gekamde haren, een glimlach die bijna breekbaar lijkt. Hozifa, 33 jaar, zit tegenover me. We schudden handen, halen koffie en zoeken een rustig hoekje. Hij is hier bij het ASKV, een vluchtelingenhulporganisatie die ongedocumenteerde mensen ondersteunt, om zijn verhaal te delen.

Hozifa groeide op in de Verenigde Arabische Emiraten, waar zijn familie ondanks het gebrek aan papieren een normaal leven kon leiden dankzij tijdelijke verblijfsvergunningen. Toen studeren daar te duur werd, vertrok hij naar Jordanië om een ingenieursstudie te volgen. Hij rondde zijn studie succesvol af, maar zonder papieren kon hij nergens heen. Hij mocht niet terugkeren naar de Emiraten, andere landen sloten hem buiten, en in Jordanië riskeerde hij arrestatie. Wanhopig vluchtte hij naar Nederland.

In 2021 kwam hij hier aan, maar in plaats van rust begon een nieuw gevecht. Hozifa werd jarenlang van opvanglocatie naar opvanglocatie gestuurd, niet wetende waar hij de volgende nacht zou doorbrengen. Zijn asielaanvraag liep vast. Geen enkel land erkende hem, waardoor uitzetting onmogelijk was. Hozifa is staatloos. Ondertussen mocht hij niet werken, geen opleiding volgen en had hij geen recht op huisvesting. Hij leefde in constante onzekerheid. "Ik voelde me alsof ik niet bestond," zei hij. Zijn woorden raakten me diep.

Ik vroeg hem hoe hij hoop hield. Hozifa vertelde hoe hij uiteindelijk bij ons, het ASKV, terechtkwam. Bij ons vond hij mensen die écht luisterden, hem juridisch advies gaven en hem hielpen een gemeenschap te vinden. Voor Hozifa veranderde alles. Hij voelde zich eindelijk gezien, kreeg perspectief en vond de kracht om verder te gaan.

Wat Hozifa beschrijft, horen wij helaas vaak. Het is pijnlijk hoeveel mensen tussen wal en schip vallen: zonder papieren, zonder werk, zonder toekomst. Ze blijven onzichtbaar in een samenleving die hen niet erkent. Toch zien wij dagelijks dat verandering mogelijk is. Een klein sprankje hoop en de juiste steun kunnen levens veranderen.

Het verhaal van Hozifa is de kern van wat wij bij het ASKV doen: mensen zich weer mens laten voelen. Door echt te luisteren, zonder oordeel. Door zelfs in moeilijke situaties te blijven zoeken naar perspectief. Door mensen juridisch en medisch bij te staan en met maatschappelijke activiteiten kleur in hun leven te brengen. Of je nou staatloos bent zoals Hozifa, een vluchteling met mentale trauma's, of geen verblijfspapieren hebt. Bij het ASKV ben je geen naam op een wachtlijst, een vreemdeling of een dossiernummer; je bent mens.

Elke dag zetten ik en mijn collega's ons in om mensen dat gevoel te geven. Dat kunnen we niet zonder de steun van talloze mensen en organisaties. Daarom zijn wij ontzettend dankbaar dat de Johanneskerk een legaat aan ons heeft geschonken. Het stelt ons in staat om ons werk voort te zetten en perspectief te bieden aan zoveel mensen die onzichtbaar lijken in onze samenleving. Het ASKV bedankt de Johanneskerk en Dick Tommel voor de schenking. Samen maken we het verschil.

GEMEENTENIEUWS

BESTUURLIJKE ZAKEN

Op 12 januari hadden we het afscheid van Alke Liebich. Een enthousiast comité onder leiding van Kees Meinema met Susien, Anneke en Joke zorgde voor de koffie, een enorme hoeveelheid door gemeenteleden zelfgebakken taarten, broodjes en sappen, en natuurlijk voor het programma: er waren officiële sprekers van de PGA en de classis, er werd gedanst door de kinderkring, de werkgroep liturgie zong, er waren powerpoints van de Groene Johannes en de diaconie en er was de speciale Alke-aflevering van de Johannesbrief. Er was mooie muziek van harp, zang en dwarsfluit, en een koor zong voor Alke het lied Weggaan.

Alke kreeg van jullie allemaal een kunstwerk dat ze zelf heeft uitgezocht. Jullie hebben kaarten beschreven en er zijn foto's gemaakt; die worden gebundeld en nog aan Alke aangeboden. Iedereen erg bedankt voor het helpen en het slepen met de stoelen en tafels. Het was een mooi afscheid waar Alke, maar eigenlijk iedereen die er was, erg van genoten heeft.

Behalve met het afscheid is de kerkenraad bezig geweest met het beroepsproces van een nieuwe predikant. We hebben de ledenvergadering van 26 januari, waar we de nieuwe predikant voorstellen, voorbereid. In de volgende Johannesbrief lezen jullie hier meer over.

Behalve dat we in januari nieuwe stoelen in de kerkzaal krijgen (die makkelijker te verplaatsen zijn en makkelijker te koppelen, en die er ook nog eens leuker uitzien), hebben we ook nieuwe koffiekopjes. Dit was een stille wens van Alke, die graag wat meer vrolijkheid wilde. Dat is gelukt!

Over Café Veerkracht: de kerkenraad heeft besloten om het "gat" tussen het vertrek van Alke en de komst van de nieuwe predikant op te vullen. Daartoe hebben we een tijdelijke coördinator aangetrokken. Het is Remco van Mulligen. Remco is programmaleider van het landelijk werk van de Remonstranten voor jonge mensen, en Remonstrants predikant in opleiding. We zijn heel blij dat Remco de komende maanden Café Veerkracht levendig houdt.

Het privacy protocol is geactualiseerd en staat binnenkort op de website. Het is inhoudelijk niet echt veranderd. Maar in de vorige versie stond bijvoorbeeld nog niet dat de diensten gestreamd worden.

Over de diensten: We willen vaker een nieuw, onbekend lied oefenen voordat de dienst begint. Dit is een wens van de werkgroep Liturgie. Dit zal niet elke zondag gebeuren. We hebben nog geen vaste organist kunnen vinden ter vervanging van Alice van Eldik, Wibren Jonkers en Hans van Haeften die alle drie helaas vertrokken zijn – toevallig ongeveer gelijk. De kerkenraad is hard

aan het zoeken. Voorlopig zijn de meeste
speelbeurten geregeld.

Laura van Rossum du Chattel
Secretaris

*Wil je wat zeggen of vragen over het
kerkenraadswerk? Bel, app of mail dan naar
Laura; secretaris@johanneskerk.nl of 06 1587
5667.*

AFSCHEID ALKE IN FOTO'S

COLUMN: ZWAAR?

Kerstavond is alweer buiten beeld maar ik ga even terug. In Scherpenzeel organiseerden de gezamenlijke kerken een kerstzangdienst in wat wij Scherpenzeelers de Grote Kerk noemen. De Hervormde Gemeente in het centrum. Oude kerk, die in de oorlog tweemaal (heen en terug, zeg maar) zwaar te lijden had van het geweld. De kerk staat er nu best mooi bij omdat de krottige huizen die er omheen stonden gesloopt zijn en de bestrating fraai is aangelegd. Maar dat terzijde.

In de dienst hadden de predikanten de taken verdeeld. De overdenking viel ten deel aan de voorganger van de Christelijk Gereformeerde Kerk. Overdenking? Nou nee, preek. Er werd niet zo erg overdacht. Ik vond het wel een belevenis eigenlijk. Ik had ooit al wel eens een dominee in Harderwijk tijdens een uitvaart horen zeggen dat de familie blij moest zijn dat moeder overleden was, omdat zij nu bij God was. Voor mij was dat toen verbijsterend, nu kan ik die uitspraak wat beter plaatsen, maar toch, iets minder cru had het wel mogen. Dacht ik.

Maar goed, de kerstpreek dus. Vrij jonge dominee schetste de (stampvolle) kerk de stand van zaken in de wereld, dat dat onze schuld is en dat het allemaal nog veel en veel erger zal worden. En dat er alleen redding mogelijk is via Christus Jezus, het navolgen van Bijbelse regels en het in acht nemen van de voorwaarden daarbij. De bestraffende zweep ging er even flitsend over zou je kunnen zeggen. Heerlijk om een keer mee te maken.... Jawel, de geboorte van Jezus werd besproken en er werd uit de Bijbel gelezen, fijn gezongen (prachtig orgel in die oude kerk) en gebeden. Het krachtig gezongen Stille nacht bezorgde mij kippenvel en een brok in de keel. Stel dat een fietser langs de kerk was gereden op dat moment, die zou vast even gestopt zijn om te luisteren. Dat zou ik gedaan hebben. Maar dan nu de crux van dit verhaal. Was de preek van de dominee zwaar? Te zwaar (voor de kerstavond)? Schokkend? Buiten de werkelijkheid? Afstotend? Of gewoon feitelijk? Confronterend naar waarheid? In eerste instantie dacht ik afstandelijk en vond het bijzonder om aanwezig te zijn maar voelde me niet perse aangesproken. Maar na de dienst liep ik naar huis aan de rand van het dorp en bestormden allerlei gedachten mij. Ik zag de verlichte kerstbomen in de huizen, televisies op de All You Need is Love Kerstuitzending, drankjes en hapjes op tafel. Gezelligheid. Excuseer me, maar ik noem dat een Mindfuck. Doem en straf ten opzichte van warme huiselijkheid en genot. Ik breng nog een twist aan. Want had de dominee het dan fout? Of hoe kitsch is de plichtmatige kerstviering soms bij mensen thuis?

De toestand in de wereld is zeker veroorzaakt door mensen, broeder Jezus is beslist de weg naar binnen waar je antwoorden vindt en mensen mogen de kerst vieren zoals ze zelf willen.

Wat nou als de dominee het woord liefde als kern had genomen en All You Need is Love niet alleen de visa en de bus regelt maar ook een scheut spiritualiteit zou toevoegen? Beter? U mag het zeggen of denken.

Zelf ben ik niet van schuld en straf maar een pittige verkondiging past mij wel. Niet elke zondag maar zo nu en dan recht voor z'n raap is prima. Blijven we wakker bij. En All You Need is Love is voor mij te plat en elk jaar een herhaling van zichzelf. Hapt wel lekker weg. Mag ook!

Roland Loos

INTERVIEW MET JOS ROT

Ons gesprek begint met de woorden: *'Ja, waar moet ik het over hebben, ik ben 90 jaar en er is veel te vertellen'*. En daar is geen woord van gelogen! Tegenover me zit Jos Rot, een pittige vrouw met veel levenservaring en de nodige verhalen en anekdotes ter illustratie.

Jos is geboren in Den Haag en alsof het gister was vertelt ze over de koude winter van '63, met de Elfstedentocht. Ze was toen leerkracht aan een basisschool in de duinen, waar ze haar man Aad had leren kennen. In de pauzes gingen ze kijken naar de ijsschotsen op het strand. Ze kenden elkaar nog maar kort, maar zijn snel getrouwd. De beloofde woonruimte in Amersfoort ging helaas niet door. Een dag voor de bruiloft konden ze gelukkig intrekken bij een oudere dame in Harderwijk, een gemeubileerde ruimte zonder douche, én illegaal. Al snel was de eerste van hun 4 kinderen op komst en uiteindelijk konden ze toch een huis huren in Amersfoort. Jos is als zij-instromer begonnen en heeft tot haar pensioen in het onderwijs gewerkt. Ook haar man Aad werkte op school, als leerkracht en later als directeur van een basisschool. Jos vertelt levendig over hoe hun leven in Amersfoort vorm kreeg. Rode draad lijkt het enthousiasme waarmee zij alles wat op haar pad kwam onderzocht en meestal omarmde: *'Ik wist niet dat ik het leuk vond of dat ik het kon, maar het liep gewoon zo'*. En zo ging ze met veel plezier pottenbakken en aquarelleren bij Scholen in de Kunst. Als kind ging ze al met haar vader plantjes zoeken in de duinen, om die thuis na te tekenen, het plezier in het schilderen was geboren. De basis voor haar liefde voor muziek is ook ontstaan in haar prille jeugd. Haar vader speelde viool en ze speelden vaak samen. Vader was redelijk streng, maar leerde haar iets heel waardevols....ook als je het niet precies meer weet, altijd doorspelen! Al was het voor haar als kind niet altijd makkelijk, als begeleider van de cantorij heeft ze hier toch veel profijt van gehad. Ook nu het, door lichamelijke beperkingen, niet zo makkelijk is om te reizen, doet ze er alles aan om deel te blijven nemen aan wat ze belangrijk vindt. Kinderen en kleinkinderen komen met regelmaat op bezoek, mensen in de buurt helpen waar nodig en brengen wat gezelligheid,

mensen van de schilderles komen nu bij haar thuis, enz. Jos is lid van de Remonstrantse Kerk en Aad was 'zoekende'. Samen zijn ze in Amersfoort de Johanneskerk gaan bezoeken. Kerkverhuizingen, samengaan met de Doopsgezinden, vrienden maken, maar ook afscheid nemen van dierbare gemeenteleden. Jos heeft dit alles in veelvoud meegemaakt. De latere theologiestudie van Aad noemt Jos als verrijkend, ze hebben daar beiden veel aan beleefd, alsook aan de preekbeurten die Aad nog jaren heeft kunnen doen, tot hij in 2011 overleed. In de Johanneskerk kon Jos haar nieuws-gierigheid omzetten in 'aanpakken'. Zo heeft zij jarenlang de muzikale omlijsting gedaan voor de cantorij, meegewerkt met de kinderkring, de bloemengroet verzorgd, de Johannesbrief rondgebracht. En koken met Tieke: *'Nee, ik kookte zelf niks, ik zorgde ervoor dat alles geschild en gesneden was'*. We waren het er snel over eens: voor het slagen van een maaltijd is dat zeker een belangrijke activiteit. Over het deelnemen aan 'Voorlopig', een gesprekskring die al jaren bestaat, praat Jos met veel waardering en warmte. Met elkaar bespreken ze een boek of artikel of delen ze wat ze zoal in hun leven meemaken. Het is fijn om iedere keer weer wat te leren tijdens de bijeenkomsten. *'Sommige mensen in de kerk weten zoveel, dat is zo waardevol'*. Tot slot vraag ik Jos wat voor haar de kern is geweest van al die jaren betrokkenheid bij de Johanneskerk. Ze hoeft er niet lang over na te denken: *'naar elkaar omzien, dat maakt je samen kerk'*. Ze was dan ook erg blij dat ze afgelopen zondag bij de afscheidsbijeenkomst van Alke kon zijn. Dank Jos voor dit genoeglijke gesprek en voor je mooie verhalen.

Trudy Leeuwendal

ECHT LID

Zo'n drie jaar geleden kwam ik van Enkhuizen naar de Schuilenburght. In Enkhuizen woonde ik schuin tegenover de kerk uit de 15^e eeuw. Ik was daar een trouw lid en een manusje van alles: koorlid, gids, kringleider en ook voor catering en voorgaan in een dienst was ik te vinden.

Op loopafstand van de Schuilenburght was De Brug, een PKN-kerk waar ik me aanmeldde. Het viel wat tegen, er was geen koor en men vond mij niet geschikt voor vrijwilligerstaken: te oud, rollator. Een groot pluspunt was wel de grote opkomst bij kerkdiensten en de vele kinderen die in de kerk kwamen.

Uit nieuwsgierigheid ging ik een keer naar de Johanneskerk. Beetje lastig te bereiken maar wel een dienst die me aansprak. En van huis uit ben ik vrijzinnig Hervormd, ooit gedoopt door ds Kater. Ik ging deelnemen aan projectkoortjes en de Johannesmaaltijd en besloot 'half om half' te worden. Ik bleef lid van de Brug en werd vriend van de Johanneskerk. Gekscherend zei ik wel dat de oplossing voor mij zou zijn als beide kerken van gebouw zouden wisselen. Dan zou er voor mij een vrijzinnige kerk op loopafstand zijn. Maar ja, Elsschot zei het al: tussen droom en daad staan praktische bezwaren.

Inmiddels ging ik me steeds beter thuis voelen in de Johanneskerk al zal ik er geen manusje van alles worden, want mijn mobiliteit laat wel te wensen over. Enkele maanden geleden heb ik de overstap gemaakt: De Brug opgezegd en lid van de Johanneskerk geworden. Ik voel me er goed bij!

Carla Frederiks

Door een fout van de redactie is de bijdrage van Arriën Kruyt, niet in de Alke-special gekomen. Daarom plaatsen we deze bijdrage hier.

ALKE EN THESSALONIKI

Nee, dit gaat niet over een van de brieven van Paulus aan de Thessalonicenzen, waar Alke ongetwijfeld heel zinnig over zou kunnen preken. Het gaat over het verblijf van Alke in Thessaloniki en de verregaande gevolgen, die dat heeft gehad. Alke had recht op een sabbatical en zij had willen deelnemen aan een programma van de Wereldraad van Kerken in Palestina. Dat ging niet door en toen ging zij naar

Thessaloniki om Naomi te helpen. Naomi is de Bijbelse naam van een project om vluchtelingen te helpen in Noord-Griekenland. Dit project is opgezet door een Pastorin van de Duitse Evangelische Kirche in Thessaloniki, die getrouwd is met een Griek. Een geweldige vrouw die tegen alle weerstand in de Griekse samenleving vanaf 2015 vluchtelingen is gaan helpen. Alke heeft daar als vrijwilliger drie maanden gewerkt en dat zegt alles over haar diaconale instelling.

Vanuit Griekenland belde zij mij op dat een Afghaanse familie onderweg was via Schiphol naar Duitsland. Net op tijd kon ik een Amsterdamse advocaat inschakelen, die kans zag om de familie langs de Marechaussee te begeleiden op weg naar Duitsland. Het telefoontje van Alke is doorslaggevend geweest. Voor de lange termijn belangrijk was haar mededeling dat Naomi in acute geldnood zat. Als voorzitter van het landelijke Remonstrantse diaconale orgaan Geloof en Samenleving kon ik snel twintig duizend euro regelen voor Naomi. Dat is vervolgens een structurele subsidie geworden. De Remonstranten gingen samenwerken met vier Duitse Landeskirchen om Naomi overeind te houden. Een prachtige samenwerking waar we allemaal van geleerd hebben. Zonder Alke was dit nooit gebeurd. Vanwege het einde van mijn statutaire termijnen ben ik al een tijd geen voorzitter meer van Geloof en Samenleving maar het mooie nieuws is dat de huidige penningmeester van Geloof en Samenleving onlangs zes weken naar Griekenland is gegaan om Naomi te helpen met het opzetten van een goede boekhouding. Zeker niet in de laatste plaats dient vermeld te worden dat de diaconie van de Johanneskerk ook regelmatig collecteert voor Naomi. Moge dat zo blijven!

Er is een gezegde over iemand die een steen legt in een rivier en daardoor de stroom verlegt. Alke heeft met haar verblijf in Thessaloniki geen steen gelegd, maar een kettingreactie teweeggebracht. Naomi is daar heel blij mee en ik heb alle reden om Alke dankbaar te zijn dat zij Geloof en Samenleving op het spoor van Thessaloniki heeft gezet. Dit mag in de volgende te verschijnen brief van Paulus aan de Thessalonicenzen.

Arriën Kruyt

WEGGAAN

*De cantorij zong Alke bij haar afscheid het lied
Weggaan toe, een gedicht van Rutger Kopland.
Er was geen powerpoint, we deden ons best
verstaanbaar te zingen maar toch kwam de
vraag of de tekst niet in de Johannesbrief kon-
mooie tekst dus de moeite waard ook voor wie
geen afscheid neemt. Er zijn YouTube filmpjes
voor wie het nog eens wil horen.
Alke Rosbergen*

Weggaan is iets anders
dan het huis uitsluipen
zacht de deur dichttrekken
achter je bestaan en niet
terugkeren. Je blijft
iemand op wie wordt gewacht.

Weggaan kun je beschrijven als
een soort van blijven. Niemand
wacht want je bent er nog.
Niemand neemt afscheid
want je gaat niet weg.

Rutger Kopland

RECENSIE

*Hieronder een recensie van een boek dat de
redactie aansprak. Lees je ook een boek dat je
mooi of opvallend vindt, en wil je er een recensie
over schrijven: graag! Overleg even met de
redactie.*

Villa de Wartburg, geschreven door Loes Hegger

Eindelijk is het er toch van gekomen: Loes Hegger heeft een boek geschreven over hoe zij als meisje in een groot gezin opgroeide in Villa de Wartburg, een vluchthuis voor uitgetreden priesters van over de hele wereld. Loes is theatermaker, actrice, regisseur en docent. Toen haar moeder en zij kort na elkaar weduwe werden is Loes begonnen om de bijzondere geschiedenis van haar vader, haar ouders en van zichzelf op te schrijven.

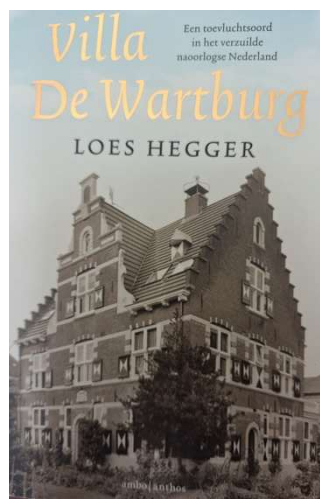
Het verhaal raakt vele thema's, zoeken naar de zin van het leven, vluchtelingenvraagstuk, de rol van geloof in onze tijd, de positie van vrouwen, de verzuiling, enz. De verhalen van de verschillende priesters schetsen een prachtig

beeld van levens van gewone mensen, maar wel tegen de achtergrond van de ontwikkelingen van de vorige eeuw in de Katholieke kerk, in Nederland én in de wereld.

Loes Hegger groeit op in een gezin van 7 kinderen in Velp. Haar vader Herman is een uitgetreden priester en samen met zijn vrouw Willy besluit hij om andere uitgetreden priesters op te vangen in Villa de Wartburg. Het 'project' wordt een groot succes. De priesters komen van over de hele wereld, met of zonder vrouw en kinderen en vaak berooid, naar Nederland. Zoals Herman ook verstoten is door zijn familie, zo verloren ook vele anderen hun status en identiteit en moesten zij soms vrezen voor hun leven.

En alsof het de normaalste zaak van de wereld was, woonde het gezin tussen al deze vluchtelingen. Loes en haar zusjes en broertjes wisten niet beter en deden hun voordeel met deze situatie, de kinderen waren al jong zelfstandig, realiseerden zich dat niet iedereen een veilig thuis heeft en dat het 'je plicht' is om anderen in nood te helpen.

Vanaf het begin neemt Loes ons mee in hoe de Wartburg draaiend werd gehouden. Vader Herman heeft zich fanatiek gestort op zijn 'missie', onderbouwen van het evangelie van Luther. Hij was een serieuze partij in het discours over geloof, vloog de hele wereld over om mensen te helpen, te schrijven en lezingen te geven. Moeder Willy was zonder al te veel erkenning 'Hoofd van de Huishouding' en het lukte haar om met weinig geld en middelen (een wasmachine was niet echt nodig vond het bestuur), maar met een groot hart te zorgen

voor haar gezin en de priesters, die meestal niet geleerd hadden voor zichzelf te zorgen. Moeder Willy was binnenshuis zichtbaar, maar daarbuiten nauwelijks. Ook Herman heeft dat niet altijd gezien en soms waren de spanningen voelbaar.

Loes beschrijft nauwgezet met humor en mildheid hoe zij dit alles als kind ervaren heeft, de rijkdom van haar jeugd te midden van zoveel mensen en culturen. Soms met verwondering, soms met bewondering, met name voor de dubbelrol van haar moeder: draaiend houden van het 'opvangcentrum' én moeder zijn voor haar gezin.

Met veel plezier heb ik de verhalen van gelovigen uit die tijd gelezen, beschreven vanuit

een heel persoonlijk perspectief en tegen de achtergrond van de tweede helft van de vorige eeuw.

Trudy Leeuwendal

OVER VRIJWILLIGE BIJDAGEN EN BANKREKENINGEN

Bij deze Johannesbrief vindt u een enveloppe met de brief die u ieder jaar ontvangt en die u oproept om uw vrijwillige bijdrage te voldoen. Die brief zal u niet verrassen. Wel moet u er op bedacht zijn dat u uw bijdrage overmaakt naar NL 83 TRIO 0320 8123 67 t.n.v. Stichting Johanneskerk. De andere rekeningen zijn inmiddels opgeheven. Alleen de diaconie behoudt zijn eigen rekening bij de ING.

Jan Nienhuis, penningmeester

AANTAL LEDEN EN VRIENDEN

	LEDEN								VRIENDEN						
jaar	2004	2019	2020	2021	2022	2023	2024		2004	2019	2020	2021	2022	2023	2024
Do	66	29	24	24	21	20	17		10	6	9	6	6	7	6
Re	120	49	48	45	39	36	37		14	19	18	17	17	22	18
PKN/VP	114	70	71	70	68	63	58		15	-	-	-			
Vr-DRVP									10	34	32	31	26	31	32
Totaal	300	148	143	139	128	119	112		49	59	59	54	49	60	56
	Totaal								Procent						
jaar	2004	2019	2020	2021	2022	2023	2024		2004	2019	2020	2021	2022	2023	2024
Do	76	35	33	30	27	27	23		22	17	16	16	15	15	13
Re	134	68	66	62	56	58	55		38	33	33	32	32	33	33
PKN/VP	129	70	71	70	68	63	58		37	34	35	36	38	35	35
Vr-DRVP	10	34	32	31	26	31	32		3	16	16	16	15	17	19
Totaal	349	207	202	193	177	179	168								

Het aantal leden is met 11 fors verminderd; 5,1% t.o.v. twee jaar geleden. Dat komt door overlijden en doordat een aantal mensen van vriend gekozen heeft voor belangstellende. Dat is een nieuwe categorie die we tot nu toe niet kenden. Belangstellenden ontvangen alleen de Johannesmail en dragen financieel niet bij. Hieraan blijkt duidelijk behoefte, vooral bij mensen die wel op de hoogte willen blijven, maar niet actief deelnemen.

Mochten er lezers zijn die behoefte hebben aan leeftijdsverdelingen en zo, dan stuur ik die graag toe. Een mailtje naar jan.r.nienhuis@gmail.com volstaat.

MUTATIES

Mevrouw M.J. Barneveld-Koppenol: uitgeschreven

Mevrouw C.J. Verschoof-Wijk: uitgeschreven

Mevrouw A.B. Liebich: telefoonnummer gewijzigd

De heer I. Smedema: telefoonnummer gewijzigd

Mevrouw C. Frederiks: gewijzigd van Vriend naar Lid

Mevrouw M. Nap: huisadres en telefoonnummer gewijzigd

De heer R. Leegte: overgeschreven naar Doopsgezinde Gemeente Amsterdam

Mevrouw H. Leegte-Feith: overgeschreven naar Doopsgezinde Gemeente Amsterdam

Meer informatie is te verkrijgen via jan.r.nienhuis@gmail.com en j.j.waal1964@gmail.com

Ik zag u zitten op een bankje
In de late avondzon
En u keek over uw schepping
Die u zo mooi begon

En ik dacht zal ik u zeggen
Hoe het hier op aarde gaat
Dat de mensen elkaar haten
En alles naar de knoppen gaat

Maar toen wist ik niet meer zeker
Of ik u geloven kon
Maar ja ik zag u daar zo zitten
In de late avondzon

En ik dacht ik moet proberen
Om weer in gesprek te gaan
Ook al kan ik niet geloven
Dat u echt heeft bestaan

Ik zei God mag ik u vragen
Waarom er oorlogen bestaan
Waarom er mensen overlijden
Die echt niets hebben misdaan

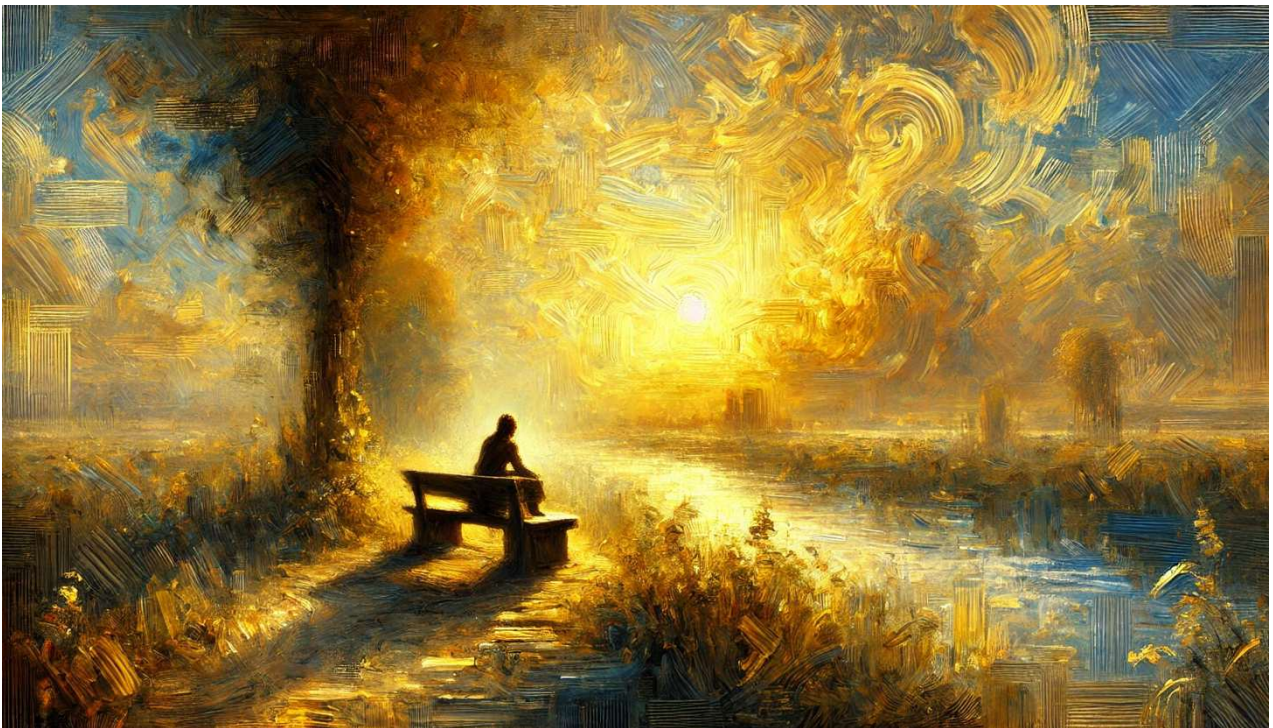
Waarom moeten we steeds vechten
Maakt men de aarde zo kapot
Waarom kunnen we niet leren
Waarom zijn we toch zo zot

En God die niet bestond die zei
Waarom vraag je dat aan mij
Maar u heeft het toch geschapen
Waarom laat u ons zo vrij

En toen hebben we gezwezen
Tot het donker werd en nacht
En hij zei ik wil graag bedanken
Dat je even aan mij dacht

Want je hoeft niet te geloven
Of God werkelijk bestaat
Ik heb liever dat je stil bent
En je hart wat zachter slaat.

Gerard Dummer

VASTE ADRESSEN

KERKGEBOUW: JOHANNESKERK

Westsingel 30, 3811 BB Amersfoort (tussen Gemeentehuis en St. Jorisplein).

Per bus: halte Stadsring of Varkensmarkt.

Beheercoördinator: J. Nienhuis

Website: www.johanneskerk.nl

Beheer website: K. Meinema

DIACONIE

Contactpersonen

Mw. J. Maris

Mw. D. Spee

Penningmeester

Vacant

Rekeningnummer: NL11 INGB 0000 131451 t.n.v.

‘Diaconie van de Dorejo gemeente te Amersfoort’

PASTORAAT

LEDENADMINISTRATIE

Dhr. J. Nienhuis

Johan van der Waal

SECRETARIAAT KERKENRAAD

Mw L. van Rossum du Chattel

AUTODIENST

Coördinator: dhr. R. Meijer

Graag aanmelden vóór vrijdagavond voorafgaand aan de dienst.

JEUGD- EN JONGERENWERK

Supertwien: Elise Folmer

Kinderkring: Geertrui Meinema

REDACTIE JOHANNESBRIEF

Mw. A. Rosbergen

Mw. L. van Rossum du Chattel

Mw. T. Leeuwendal

ORGANISTEN

Dhr. H. van Haeften, Dhr. W. Jonkers en Mw. A. van Eldik

INLEVEREN KOPIJ

Johannesmail

Johannesmail verschijnt wekelijks. Kopij donderdag vóór 12.00 uur naar: johannesmail@johanneskerk.nl

Contactpersoon: Hetty Deelstra, 06 37349504

PENNINGMEESTER

Penningmeester Stichting Johanneskerk

Dhr. J. Nienhuis

IBAN: NL 83 TRIO 0320 8123 67 t.n.v. Stichting Johanneskerk.

Johannesbrief

Inleverdatum volgend nummer 11 oktober (of eerder)

Graag in een Word-bestand, per e-mail aan johannesbrief@johanneskerk.nl.

Afbeeldingen (foto's, illustraties) graag als apart bestand aanleveren.

Ophalen is 24 oktober en de Johannesbrief verschijnt op 27 oktober.

KERKDIENSTEN

Diensten beginnen gewoonlijk om 10.00

2 februari - Bernadette van Dijk

Bernadette van Dijk is straatpastor bij de oecumenische stichting Straatpastoraat Amersfoort. Zij zoekt altijd verbinding tussen de lezingen van de dag en de wijsheid die ze op straat vindt. In de Schrift gaat het over verschillend getalenteerd zijn, de gave en roeping van de profetie krijgen, een profeet in eigen land.

9 februari- ds. Henk Dikker Hupkes

Henk Dikker Hupkes is voormalig PKN-predikant en woont sinds zijn emeritaat in Amersfoort. Hij was al een enkele keer eerder bij ons te gast en laat ons het volgende weten:
“In verbondenheid met de meeste kerken in Nederland en Europa volg ik graag het oecumenisch leesrooster. Voor deze 5^e zondag na Epifanie biedt ons dat het begin van Jesaja 6, waarin Jesaja's lippen worden gereinigd met een gloeiende kool, en het begin van Lucas 5, het verhaal over de roeping van de eerste leerlingen. In Lucas gaat dat gepaard met wat in eerdere vertalingen wel ‘de wonderbare visvangst’ werd genoemd. We zullen nagaan wat deze verhalen met elkaar verbindt (ontzag, eerbied) en wat dat voor ons in deze tijd kan betekenen.”

16 februari – 10.30– Ruimteviering

23 februari – ds. Fride Bonda

“Na twintig jaar bij de Remonstranten en de laatste vijf jaar ook bij de Doopsgezinden in Zwolle te hebben gewerkt, heb ik ervoor gekozen om als ambulante predikant te werken in gemeentes van de PKN waar een vacature is. Dan ben je tijdelijk ergens werkzaam en doe je wat een predikant doet, zonder veel betrokken te worden bij het bestuurlijke van een gemeenschap. Ik merk dat het me een plezierige vrije houding geeft. Ik werk zowel in Soesterberg als in Kortenhoef bij de oecumenische streekgemeente.

Theologisch gaat mijn interesse uit naar de wijsheidstheologie van het eerste testament. De wijsheidsboeken laten je vooral goed waarnemen om goede keuzes toemaken in de

situaties waar het leven je in brengt. De wijsheidsboeken geven me iedere keer inspiratie en het grappige is dat je in allerlei bijbelboeken deze manier van denken en leven tegenkomt. Ook bij Paulus in zijn brieven. Als je die leest als wijsheidsboeken zijn ze veel interessanter. Wie weet wordt dat het onderwerp voor de dienst van 23 februari.”

2 maart – ds. Arend van Baarsen

Ds. van Baarsen is als gastvoorganger inmiddels bij ons bekend.

drukwerk

Aan de heer / mevrouw
